

Wat heeft jou de afgelopen tijd het meest bezig gehouden?

Mijn recente (pre-)pensionering en die van mijn man Harrie, gelijktijdig per 1 september jl. is nog niet helemaal ingedaald. We zijn nog maar zo kort allebei overdag thuis, dat is nog wat wennen. We hebben gelukkig wel elk onze eigen dingen.

Maar ik zit niet stil hoor: ik ben druk met het oprichten van Buurtvereniging Diepstroeten. Daar wonen we nu ongeveer 3 jaar en in die oprichtingsfase moet er heel wat gebeuren. In oktober a.s. is de oprichtingsvergadering en de 1^e activiteit zit er ook al aan te komen.

Ik heb nu wat meer tijd voor het verenigingswerk dat ik eigenlijk altijd wel heb gedaan. Daarnaast deden en doen Harrie en ik ook vrijwilligers-werk. En eind van dit jaar verwachten wij een ruwharige teckelpup; we hadden eerder al de teckels Djurre en Gijs. Na het laten inslapen van Djurre hebben we nagedacht of wij wel of niet weer een pup zouden nemen (vrijheid versus verplichtingen). Uitkomst was: Ja dus 😊. En dan gaat de hond straks gewoon mee als wij er vaak met de caravan eropuit gaan, want dat is nu niet meer van mijn werkrooster afhankelijk.

Wat wil je over jezelf vertellen?

In Woudsend ben ik geboren, daar heb ik ook mijn jeugd doorgebracht. Veel buiten spelen, vroeg leren zwemmen (veel water in de omgeving) en veel zeilen op het Heegermeer zijn mijn herinneringen daaraan. Ik was een echte poppenmoeder, misschien zat het zorgen mij toen al in het bloed. We hadden een warm gezin. Met mijn zus, die 5 jaar jonger is, trek ik nog steeds veel op. Ik heb ook nog een broer; is ben de oudste. Mijn ouders zijn vorig jaar, redelijk kort na elkaar overleden. Dat was wel een heftige periode.

Ik wist al vroeg dat ik wilde gaan werken met mensen met een beperking. In Assen was de mogelijkheid om daarvoor een opleiding te volgen.

Dat betekende dat ik van Woudsend naar Assen verhuisde. Nog voordat ik 18 was ging ik in

opleiding bij (toen) Hendrik van Boeijenoord; de in-service opleiding Verpleegkunde Z. Ik woonde in de zusterflat met medeleerlingen en ging werken op Paviljoen Hermelij. Overigens is ook mijn zus bij wat nu Vanboeijen heet gaan werken, aangestoken door mijn enthousiasme.

Ik wist na een operatie op mijn 28^e dat ik geen kinderen kon krijgen. Harrie leerde ik daarna kennen en hij ging daar heel begripvol mee om.

Toen ik op een gegeven moment bij een observatie op mijn werk in aanraking kwam met een 8-jarig jongentje, Humphrey, voor wie een pleeggezin werd gezocht, hebben Harrie en ik ons daarvoor

aangeboden. Het pad van Humphrey's opvoeding is niet altijd over rozen gegaan, maar wij hebben samen doorgezet waar wij aan begonnen zijn. In 2014 kreeg Humphrey een ernstig ongeval. Na een moeilijke periode woont hij nu samen met zijn partner Pascal in Assen.

Ik heb 46 jaar (+ 1 dag) bij Vanboeijen gewerkt; mijn laatste werkplek was aan de Overcingellaan. Mensen op een groep er lekker verzorgd bij laten zitten, vind ik zo fijn om te doen. Zorgcoördinator is meer mijn ding dan teamleider. In de zorg is het accent de laatste jaren veel te veel verplaatst van 'handen aan het bed' naar verslaglegging, vind ik.

Wat zijn je hobby's?

Ik heb veel hobby's, knutselen 'vrije stijl' is er een van, zingen natuurlijk, maar ook haken en met interieur bezig zijn. In ons nieuwe huis heb ik de tuin en de keuken zelf ontworpen.

Op mijn woongroep begeleidde ik al een breiclubje, dat doe ik nu nog steeds. Het is heel fijn om daar ongestoord mee bezig te kunnen zijn.

Wie zou jij graag als volgende geïnterviewd zien?

Ida Maring.

